

Argonské účtování

Kniha čtvrtá

sepsal Waughin Jarth

Decumus Scotti se topil a měl z toho pramalou radost. Nemohl plavat, protože kvůli ochromujícímu kouzlu, které na něj seslal ten argonianský vidlák, nemohl hýbat rukama ani nohama, ale nedalo se říct, že by šel ke dnu. Proud řeky Onkobry zde byl dravý a rychlý, bíle se pěnění voda se spodními proudy, které snadno pohnuly i velkými kameny, měla značnou sílu, a tak se Scotti převracel nahoru a dolů, točil se, pohupoval a narážel, do čeho se dalo.

Uvědomoval si, že už brzy bude po něm a že být po smrti bude podstatně lepší než být naživu v Černém močále. Proto nijak zvlášť nezpanikařil, ani když si uvědomil, že mu voda natekla do plic a jeho smysly zastřela temnota.

Poprvé po dlouhé době pocítil Decumus Scotti aspoň na chvíli klid a mír. Požehnaná temnota. Pak ale přišla bolest a on cítil, že se rozkašlal, aby dostal vodu z plic a ze žaludku.

Nějaký hlas řekl: "No vida, takže je naživu, co?"

Scotti si nebyl tak docela jist, jestli je to pravda, i když otevřel oči a pohlédl do tváře nad sebou. Patřila argonianovi, ale takovému, jakého nikdy předtím neviděl. Měl úzký, podlouhlý obličej, který tvarem připomínal list kopí, a rubínově červené šupiny, lesknoucí se v záři slunce. Neznámý na něj mrkl a bylo vidět, že se mu oční víčka otvírají a zavírají vertikálně.

Tak to bychom tě asi radši neměli sníst, že? usmál se ten tvor, a pokud mohl Scotti soudit podle jeho zubů, pravděpodobně nemluvil jen tak do větru.

Děkuji, řekl Scotti slabě. Zkusil trochu zvednout hlavu, aby se podíval, kdo všechno by ho radši neměl sníst, a zjistil, že leží na blátivém břehu klidné, bahnité řeky, obklopen skupinou argonianů s podobně úzkými obličejí a šupinami ve všech barvách duhy. Jasně zelenými, purpurovými, modrými i oranžovými a zářivými jako drahokamy.

Můžete mi říct, jestli jsem poblíž - no, něčeho?

Rubínově zbarvený argonian se rozesmál. "Ne. Jsi sice uprostřed všeho, ale poblíž ničeho."

Aha, řekl Scotti, který už pochopil, že poloha v prostoru jako takovém v Černém močále mnoho neznamená. "A vy jste kdo?"

My jsme Agacepové, odpověděl rubínově zbarvený argonian. "Já se jmenuju Nomu."

Scotti se představil. "Jsem vyšší úředník Stavebního výboru pana Vanecha v Císařském Městě. Poslali mě sem služebně, abych dal do pořádku nějaké obchodní záležitosti, ale ztratil jsem všechny papíry, a nepodařilo se mi setkat s lidmi, se kterými jsem měl navázat kontakt, nějakými Archeinovými z Gideonu..."

Nabubřelí novousedlíci a chamtiví otrokáři, kterým jde jenom o peníze, zavrčel malý, citronově zbarvený Agacep, který s nimi zjevně už někdy ke své škodě kontakt navázal.

... a teď bych se jen chtěl dostat domů.

Nomu se usmál a jeho podlouhlá tlama se prohnula, jako když se hostitel upřímně raduje, že se mu podařilo vypakovat z večírku nemilého hosta. "Šehs ti ukáže cestu."

Šehs byl zřejmě ten zahořklý, citronově žlutý tvor, který z takového úkolu viditelně neměl radost ani za mák. S překvapivou silou zvedl Scottiho na nohy a úředníkovi to na okamžik připomnělo, jak ho Gemullus nechal spadnout do

bublajícího svinstva, které vedlo do Podzemního expresu. Šehs místo toho Scottimu pokynul, aby si nastoupil na malý, tenoučký vor, který se pohupoval na vodě.

Takhle cestujete?

Nemáme rozbité vozy ani chcípající koně jako naši bratři tam venku, odpověděl Šehs a obrátil přitom oči v sloup. "Nic lepšího neznáme."

Argonian se posadil na záď malého plavidla a bičí podobný ocas použil jak místo vesla, tak i místo kormidla. Rychle projeli kolem rozvířených jezírek slizu, páchnoucích staletou hnilobou, kolem přízračných hor, které vypadaly jako skutečné, ale rozpadaly se, sotva vítr malinko rozčeřil klidnou hladinu, pod mosty, jež možná byly kdysi kovové, ale teď už je tvořila jenom čistá rez.

Všechno z celého Tamrielu plyne sem dolů do Černého močálu, řekl Šehs.

Zatímco se plavili po vodě, Šehs Scottimu vysvětlil, že Agacepové jsou jedním z mnoha argonianských kmenů, které žily ve vnitrozemí provincie, poblíž Ssstu, a okolní svět nepovažovaly za nijak zvlášť zajímavý. Měl velké štěstí, že ho našli. Nagy, ropuchovití paatruové nebo okřídlení sarpové by ho byli zabili hned na místě.

Byly tu i další nestvůry, kterým bylo lepší se vyhnout. V Černém močále bylo sice poměrně málo skutečných dravců, ale mrchožrouti, kteří se živili odpadky a zbytky, zpravidla žijou potravou nepohrdli. Nad hlavou jim kroužili bahenní supi, podobní těm, které Scotti viděl na západě.

Šehs zmlkl a úplně zastavil vor, jako by na něco čekal.

Scotti se podíval směrem, který Šehs upřeně zíral, ale neviděl v kalné vodě nic zvláštního. Pak si uvědomil, že se jezírko zeleného slizu před nimi pohybuje, a poměrně rychle, od jednoho břehu ke druhému. Vyplivlo za sebe pár drobných kostí, zavrtalo se do rákosí a zmizelo v něm.

Voriplasma, vysvětlil Šehs, když se s loďkou opět rozjel. "Velká mrcha. Obrala by tě až na kost, než bys napočítal do dvou."

Scotti, který se snažil přijít na jiné myšlenky a příliš si nevšímat toho, co kolem sebe vidí a cítí, to považoval za vhodnou příležitost, aby svému převozníkovi pochválil slovní zásobu a vyjadřování. Mluvil opravdu vybraně, zvlášť s ohledem na to, jak daleko od civilizace se nacházeli. Takhle dobře většinou mluvili jenom argoniané z východu.

Před dvaceti lety se kousek odtud, v Umfolu, stavěl chrám bohyně Mary, vysvětlil Šehs a Scotti přikývl. Vzpomněl si, že o tom v záznamech něco četl, než o ně přišel. "Všichni poměrně ošklivě pomřeli na bahenní zimnici hned první měsíc, ale zůstalo tu po nich pár výborných knížek."

Scotti se chtěl vyptávat dál, ale pak uviděl něco tak obrovského a tak děsivého, že ho to přinutilo zastavit a neodvažoval se pohnout.

Zpola ponořená do vody před ním se rozkládala velká, ostnatá hora, pokojně ležící na devět stop dlouhých pařátech. Její bílé oči slepě hleděly kupředu, a pak se najednou celá nestvůra křečovitě smrštila a prohnula, vysunula z huby čelisti a vystavila tak na odiv mocné tesáky se špinavými skvrnami zčernalé krve.

Bahenní leviatan, hvízdal Šehs uznale. "Tuze nebezpečný. Opravdu moc."

Scotti zalapal po dechu a divil se, proč je Agacep tak klidný a proč navíc stále řídí malé plavidlo směrem k nestvůře.

Ze všech zvířat na celém světě jsou dost často nejhorší krysy, řekl Šehs a Scotti si uvědomil, že z obrovské nestvůry už zbývala jen zdechlina. Její pohyb způsobily stovky krys, které se do ní prokousaly, teď se snažily dostat zase ven a na několika místech vylézaly z děr prožraných v kůži.

Ano, to rozhodně, řekl Scotti a myslel na své spisy o Černém močále, pohřbené hluboko v bahně, a na čtyři desetiletí říšské práce v Černém močále.

Pokračovali západním směrem, přímo do srdce Černého močálu .

Šehs ukázal Scottimu rozlehlé, spleť rozvaliny kotringských měst, pole kapradí a kvetoucích travin, vodu tiše plynoucí pod příkrovem modrého mechu a ten nejužasnější pohled Scottiho života - velký les plně vzrostlých Sstů. Za celou dobu nespátřili živou duši, dokud nepřijeli k okraji říšské obchodní stezky na východ od Loužic, kde už trpělivě čekal Mailic, Scottiho redgardský průvodce.

Říkal jsem si, že na tebe počkám ještě tak dvě minuty, zakabonil se redgard a upustil poslední zbytek jídla na hromádku odpadků, která se mu vršila u nohou. "Ale víc už ne, pane."

Slunce jasně svítilo, když Decumus Scotti dojel zpět do Císařského Města, ranní rosa se třpytila v jeho paprscích a dodávala všem budovám zvláštní lesk, jako kdyby na počest jeho příjezdu všechny fasády dostaly nový nátěr. Překvapilo ho, jak mu město najednou připadá čisté a upravené. A jak málo je tady žebráků.

Podlouhlá kancelářská budova Stavebního výboru pana Vanecha sice vypadala stejně jako vždycky, ale samotný pohled na ni mu přišel neobvyklý a zvláštní. Nebyla olepená blátem. A lidé uvnitř skutečně pracovali, nebo aspoň většina z nich.

Samotný pan Vanech, přestože to stále byl shrbený šilhavý zmetek, mu připadal naprosto dokonalý - nejen že nebyl špinavý od hlíny a neměl žádné strupy, ale taky nebyl nijak zvlášť zkorumpovaný. Scotti si nemohl pomoci, ale sotva svého nadřízeného zahlédl, zůstal na něj zírat. Pan Vanech mu zírání oplatil.

No ty vypadáš, zamračil se ten človíček. "To tě celou cestu do Černého močálu a zpátky smýkali v prachu za koněm, nebo co? Poslal bych tě domů umýt a převléknout, ale čeká tu na tebe nejmíň tucet lidí. Doufám, že pro ně máš nějaké řešení."

Pan Vanech nepřeháněl. Na Scottiho čekalo téměř dvacet nejvlivnějších a nejbohatších cyrodiilských občanů. Dostal obrovskou kancelář - byla ještě větší než pracovna pana Vanecha - a postupně je všechny přijal.

Prvními zákazníky Stavebního výboru bylo pět nezávislých obchodníků, nafintěných chvastounů ověšených zlatem, kteří chtěli vědět, co hodlá Scotti udělat pro zlepšení obchodních stezek. Scotti jim stručně vysvětlil, v jakém stavu hlavní silnice jsou, v jakém stavu jsou obchodní karavany, řekl jim o zrezivělých a potápějících se mostech a o všech dalších překážkách na cestě z pohraničních území na trh. Řekli mu, aby to všechno nechal vyměnit nebo opravit, a dali mu na to potřebné množství zlata.

Za tři měsíce se most vedoucí do Loužic úplně propadl do bahna, velkou karavanu konečně rozhlodal zub času a hlavní silnici do Gideonu zcela pohltily vody močálu. Argoniané začali znovu žít podle starých způsobů, používali malá jednomístná pravidla a občas přepravovali trochu zrní podzemním expresem. Doprava do Cyrodiilu díky tomu zabrala tak třetinu času, zhruba dva týdny, a nic za tu dobu neshnilo.

Dalším zákazníkem, se kterým se Scotti setkal, byl arcibiskup církve bohyně Mary. Byl to laskavý muž, který slyšel děsivé příběhy o tom, že prý argonianky prodávají své děti do otroctví, a chtěl, aby mu Scotti řekl, co je na tom pravdy.

Bohužel je to pravda, odpověděl Scotti. Arcibiskup mu dal k dispozici houf septimů a prohlásil, že je zapotřebí zajistit v provincii chudinské přiděly jídla, aby obyvatelstvo tolik netrpělo, a rovněž je nutné zlepšit školy, aby se všichni mohli naučit, jak se o sebe postarat.

O pět měsíců později byla z opuštěného kláštera bohyně Mary v Umfolu ukradena poslední knížka. Archeinové přišli na mizinu a jejich otroci se vrátili ke svým rodičům na maličká políčka. Argoniané ze stojatých vod brzy zjistili, že dokážou vypěstovat dostatek potravin pro celou rodinu, pokud budou všichni pilně pracovat, a kupců na trhu s otroky rychle ubývalo.

Velvyslanec Člíks, kterého znepokojoval nárůst zločinnosti na severu Černého močálu, s sebou přinesl žádosti od celé řady dalších argonianských vystěhovalců, jako byl on sám. Chtěli, aby byla posílena říšská posádka v pohraničních Loužicích, aby bylo podél hlavní silnice rozmístěno více magických luceren, aby bylo zřízeno více hlídek a strážnic, a také více škol, aby z mladých argonianů mohlo vyrůst něco lepšího a nemuseli se dávat na dráhu zločinu.

Šest měsíců poté už se kolem silnic nepotloukala jediná naga, protože už tudy necestovali žádní kupci, které by mohla oloupit. Bandité se proto vrátili do hlubin močálu, kde se cítili mnohem spokojenější, protože jejich druhu hníloba a

nákaza nevadily, ale prospívaly. Člíks a jeho stoupenci byli také spokojeni, že se zločinnost tak hezky snížila, a Decumus Scotti od nich dostal další zlato s doporučením, aby i nadále odváděl tak dobrou práci.

Černý močál jednoduše nebyl, není a nikdy nebude schopen udržovat rozsáhlé, soustředěné a vysoce výnosné zemědělství. Argoniané, ale i příslušníci ostatních národů z celého Tamrielu, však mohou v Černém močále žít a vést tam udržitelné zemědělství - pěstovat jen tolik, kolik je právě zapotřebí. Na tom není nic špatného, říkal si Scotti; naopak, je to velmi nadějně.

Scotti vyřešil všechny svěřené problémy naprosto stejným způsobem. Deset procent zlata, které od zákazníků dostal, odevzdal Stavebnímu výboru pana Vanecha. Zbytek si nechal pro sebe, a ve věci vznesených požadavků se nenamáhal hnout ani prstem.

Za rok si takto Decumus Scotti našetřil dost peněz, aby mohl s veškerým pohodlím odejít na odpočinek, a Černému močálu se díky tomu dařilo mnohem lépe než v uplynulých čtyřiceti letech.

Skryrim.4fan.cz